

Читам, па шта? 2021.

„Кога се тиче како живе приче“, Дејан Алексић

Обрдовао сам се када сам видео да је књигу написао Дејан Алексић. Прошле године сам читао књигу о Азбучку Првом и много ми се свидела. Одмах сам знао да ће и ова књига бити маштовита и смешна.

Књига се састоји од кратких прича, од којих су неке повезане, а неке не. Приче имају особине људи, па тако постоји размажена прича, алергична прича, прича која је незадовољна. Писац је маштовит и свиђа ми се како пише. У неким причама речи се римују као у песми, а у неким мораш да бројиш и рачунаш. Највише ми се свидела прича „Крај приче“ која је наставак „Приче која не уме да заврши себе“, зато што је пуж успео да надмудри промају која му је заузела кућицу и врати се поново у свој дом. Књигу сам брзо прочитао јер ми је била занимљива и забавна и био сам мало тужан зато што није дужа.

Писац је желео да замислимо да су приче живе и да имају свој тајни живот који почиње када затворимо књигу. Књигу препоручујем другарима зато што ће се лепо забавити, насмејати и сигурно је прочитати више пута као и ја.

Светозар Милић III₂

„Роња разбојничка кћи“, Астрид Линдгрен

Књигу је написала Астрид Линдгрен, шведска књижевница која је написала и роман „Пипи дуга чарапа“. Радња ове књиге дешава се у тврђави и шуми.

Главни лик романа је Роња. Њен отац је вођа разбојничке банде и зове се Матис. Са друге стране тврђаве живи још једна разбојничка банда. Њен вођа је Борка и он има сина Бирка. Матис и Борка су смртни непријатељи.

Роња је била једино дете у тврђави. Одлазила је у шуму и на језеро и сама се играла. Бирка је случајно упознала поред Паклене провалије. Одмах је осетила жељу да буде са неким ко има исто година као и она. Постали су толико добри другари, да га је она назвала брат, а он њу сестра. Њихово дружење је било тајна зато што су њихови очеви непријатељи.

У књизи има много лепих описа природе и шуме у свим годишњим добима. Описује се невероватно и узбудљиво дружење Роње и Бирка. Они су верни и добри пријатељи који се воле као брат и сестра. Када родитељи сазнају да се они друже и желе да их спрече у томе, деца беже у шуму и одлазе да живе у пећини. Роња и Бирк су сналажљиви, тврдоглави и самостални и задивила ме је њихова храброст и жеља да преживе у дивљини. Мислим да ја то не бих могао.

Књига је написана као бајка зато што има много невероватних догађаја и зато што у шуми живе невероватна бића: харпије, сиви бауци, тролови, гузуљци. На крају књиге пријатељство деце и љубав побеђују, а Матисова и Боркина разбојничка банда се удружују.

Највише ми се свидело када су Роња и Бирк рекли да неће бити разбојници. Књига је занимљива и из ње се може научити како изгледају право пријатељство и љубав.

Светозар Милић III₂

„Чика Фјодор, пас и мачак“, Едуард Успенски

Главни лик ове књиге је Чика Фјодор. Он је дете, а родитељи га зову чика Фјодор зато што је озбиљан као чика. Мени се Фјодор свидео зато што је он сналажљив, mudar и воли животиње. Књига је написана и као басна, зато што животиње причају и као бајка, зато што има много невероватних догађаја.

Чика Фјодор би желео да има кућног љубимца, али му мама не дозвољава. Тата га помало разуме, али мама је ту главна. Зато дечак бежи од куће са мачком коју му мама није дала да задржи у кући. Одлази у село Јогуртовац, проналази празну кућу и почиње да живи са мачком и псом, а после и са птицом, кравом и телетом. Новац за живот имају јер су пронашли закопано благо. У књизи све животиње имају имена, причају и понашају се као људи. Мачак Морнаревић је изнајмио краву Мурку зато што му треба млеко. Пас Шарик је купио пушку јер жели да постане ловац. Чика Фјодор је од сељака добио чавчицу Грабљивицу и купио трактор Тр-Тр Митју.

Књига је много занимљива и брзо сам је прочитао. Сви догађаји су смешни и нестрпљиво сам је читао да видим шта ће се следеће десити. Највише сам се смејао када су научили чавчицу да када неко куца на врата, пита „Ко је то?“. Тако је она стално када чује неко куцање, понављала то питање. Смешно је и писмо које је чика Фјодор написао родитељима да се не би бринули. Један део писма је написао сам, други део Морнаревић, а трећи део Шарик. Родитељи су били много збуњени и мени је то било баш смешно.

Тема књиге је жеља дечака да има кућног љубимца и да се игра са њим, а не играчкама. Ја имам исти проблем као чика Фјодор, зато што бих желео да имам пса вучјака, али ми мама не дозвољава. Крај је срећан. Родитељи проналазе дечака у селу Јогуртовац уз помоћ поштар Пећкина. Он се са њима враћа кући. Мачак и пас остају у селу и дечак може да их посећује. Мама је на крају схватила да је чика Фјодору важније играње, много авантура и кућни љубимац од било које играчке.

Светозар Милић III₂

